

Loven af 15. Maj 1903 op med de fornødne Rettelser under Hensyntagen til den nuværende Tilstand. Det kan meget let ske: Der behøves ikke en Gang Udvalgsbehandling til det. Man kan trykke Forslaget op med de Rettelser; man mener ere fornødne, og blandt de Rettelser, jeg mener ere fornødne, kan jeg nævne en saadan som den, at alle de Vælgere, som var paa de gamle Valglistes fra 1903, ikke behøve at melde sig til de nye Valglistes, men uden videre kunne optages. Det mener jeg, man burde give Adgang til.

Jeg har ogsaa enkelte andre Ønsker, som jeg vil prøve paa at faa frem ved denne Lejlighed. Under Behandlingen i 1903 blev der mig paanødt — det var fra det andet Tings Side — en Ændring om, at i Byerne skulde Kirkeinspektionerne være selyskrevne Medlemmer af Menighedsraadene. Det var noget, jeg ikke syntes om, men som jeg maatte gaa ind paa — man kan jo ikke altid faa sine Ønsker førte igennem —, og jeg synes, det var ønskeligt nu at prøve paa at komme af med de mange selyskrevne Medlemmer af Menighedsraadene. At gøre et Forsøg i den Retning vilde jeg gerne være med til. Dernæst ønsker jeg, at det skulde udtrykkelig nævnes i Loven — ikke fordi det har praktisk Betydning, men fordi jeg finder, det er den rigtige Ordning —, at Menighedsraadene skulde høres om Præsteembeders Bessættelse. Der staar nu, at de kunne høres, og i Praksis har det ikke saa meget at sige her at forandre kan til skal, for de blive altid hørte, men det er dog bedre, at det kom til at staa rent ud, at de skulde høres. Men det tror jeg nu nok, at alle Parter kunne blive enige om. Endelig har jeg ogsaa et Ønske om, at Menighedsraadene skulde have Lov til selv at vælge deres Formand. Det var efter min Mening værd at gøre et Forsøg paa at faa dette gennemført. Men alle disse Rettelser ere meget lettere at indføre i Forslaget, naar man trykker Loven af 15. Maj 1903 op, og jeg vil derfor henstille, at man vælger den Fremgangsmaade. Derved faar Loven en lettere overskuelig Skikkelse og bliver lettere anvendelig rundt omkring i alle Menighedsraadene, hvor den jo skal bruges, og derved tror jeg, det bliver muligt at indføre Ting, som stemme med Nutidens Trang.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling her. Dog maa der selvfølgelig gives den fornødne Tid til at stille Ændringsforslag,

og det gaar jeg ogsaa ud fra, at Formanden giver.

Borgbjerg: Jeg hører til de vist ikke saa faa her i Landet, som uden større Sorg vilde have set Loven af 15. Maj 1903 om Menighedsraad løbe ud uden at blive fornyet. Denne Lov var nemlig ikke paa nogen Maade en Opfyldelse af Demokratiets og heller ikke af Venstres Krav til en frisindet kirkelig Lovgivning.

Loven af 15. Maj 1903, som vi nu have levet under i snart 6 Aar, har overordentlig mange Huller og ikke faa Pletter. Jeg tillod mig i sin Tid udførlig at gennemgaa dem og skal ikke her i Dag komme indgaaende ind derpaa — Medlemmer, der maatte interessere sig for Socialdemokratiets Standpunkt i saa Henseende, have i Rigsdagstidenden tilstrækkeligt Materiale til at sætte sig ind deri fra 1900 til 1903 —, men jeg skal i al Korthed gøre opmærksom paa de Punkter, vi særlig hæftede vor Kritik ved. Det var det Punkt, som nu ogsaa den ærede Ordfører for Flertallet nævnedes, at Præsten er selyskreven Medlem og tillige født Formand i Menighedsraadet. Det var en Ting, vi i høj Grad maatte beklage. Det var dernæst en saadan Ting som, at Valgretten til Menighedsraadet ikke knyttedes til bestemte objektive, men til visse subjektive Betingelser, og at der krævedes Selvanmeldelse i Modsætning til, hvad der ellers altid er Tilfældet med Valgretten. Socialdemokratiet gik ud fra, at vil man lovgive for Folkekirken, maa man tage alle Folkekirkens Medlemmer med. Og hvem er Folkekirkens Medlemmer? Det er dem, der paa Folketællingslisterne opgive sig som Medlemmer af Folkekirken. Ethvert Forsøg paa at indskrænke dette Begreb eller dette Tal fører i Virkeligheden til Samvittighedstvang, og det kan alligevel aldrig tilfredsstille de yderligst gaaende, de strengeste kirkelige Retninger.

Det, der blev gennemført, tilfredsstillede dem heller ikke. Det gaar her som i en Lignelse, der er brugt en Gang — jeg tror af Hørup —: Man skal vare sig for at pille for meget af f. Eks. et Parti, det er som at pille ved et Løg: man tager det yderste Blad bort, man synes, det er lidt vissent eller halvraadt, man tager det næste Blad og det næste, og til sidst har man pillet hele Løget i Stykker, og saa har man Luft mellem Fingrene og Vand i Øjnene. Der er noget i det. Vil man saaledes til at pille fra Yderkredsen af Folkekirkens Medlemmer,